

af mig, at man derved vilde komme til at gjøre en Afvigelse fra en Lov, som kun var saa Nar gammel. Det er en Selvfølge, at, dersom denne Lov af 1870 ikke var tilstede, vilde Endringsforslaget slet ikke foreligge, saa havde det ikke været nødvendigt at stille dette Forslag; men det forekommer mig, at der er saa meget mindre Anledning til at gjøre den Argumentation gjældende, som den ærede Taler saaledes fremkom med, som der jo er det Giendommelige tilstede, at denne Lønningsslov af 1870 selv har forudsat, at der kunde blive Spørgsmaal om fra den Hovedregel, at Medhjælpssummerne ikke maa anvendes paa den her omhandlede Maade, at gjøre Undtagelse i specielle Tilfælde. Naar man altsaa tror at finde et saadant specielt Tilfælde, saa er det saa langt fra at være stridende imod Loven af 1870, at det tværtimod er i den fuldeste Overensstemmelse baade med Lovens Ord og Mænd at fremdrage et saadant specielt Tilfælde. Den ærede Taler var dernæst saa god at udvilde, hvilke Anstuelser der formentlig bør følges med Hensyn til Antagelsen af Læger ved de forskjellige Straffeanstalter. Dertil vil jeg tillade mig at bemærke, at jeg behøver ikke den ærede Talers Anvisning i saa Henseende; jeg har tilstrækkelig Følelse af, hvad der paaligger mig, og det Ansvar, som jeg i den Henseende har. Det er med Hensyn dertil, at jeg er fremkommen med det Forslag, som jeg har stillet; thi, mine Herrer, det Spørgsmaal, som her foreligger, er det, om den Myndighed, som har Ansvar for Ansættelsen af Læger ved de forskjellige Straffeanstalter, skal have Frihed til at vælge de Mænd, som den anser for bedst skiktede til det omhandlede Hverv eller ikke, med andre Ord, om Bestyrelsen, som har dette Ansvar, skal henvende sig til forskjellige mere eller mindre kompetente Dommere, for at faae Anvisning paa, hvilke Personer den maa vælge til Fængselslæger eller ikke. Hermed er i Grunden forsaavidt Spørgsmaalet udtømt. Jeg skal sige til, at det følger af sig selv, at, naar der bliver Spørgsmaal om at vælge Personer, være sig til det ene eller andet Hverv, saa ønsker jeg ligesaa fuldt som det ærede Medlem dertil at finde en Mand, som er istand til at anvende den fornødne Lid og de fornødne Kræfter til Varetagelsen af denne Gjerning. Dersom det ærede Thing vilde bevilge saa store Gager til Lægerne ved de forskellige Fængselsanstalter, at denne Stilling kunde blive en Hovedstilling for dem, vilde Sagen for saa vidt være meget lettere; men saa-

ledes som Forholdet nu er, saa er det Honorar, som Lægen faar, en Bindtægt, og man maa da virkelig ikke stille den Fordring til den paagjældende Læge, at han udelukkende skalde offere sine Kræfter til det her omhandlede Hverv, thi det vil ikke kunne blive Andet end en Forretning, som den paagjældende Mand forener med et andet Hverv. Ganste vist kan der være at tage Hensyn til, hvormeget den paagjældende Mand iøvrigt har at bestille foruden det her Omhandlede; men jeg kan forsikre det ærede Medlem, der fremkom med de omtalte Bemærkninger, om, at det er Hensyn, som de, der have med Sagen at gjøre, ligesaa fuldt tage som det ærede Medlem.

Dinesen: Forbindelsen med Lønningssloven sagde jeg udtrykkelig var ikke for mig Hovedgrunden. Jeg har ikke villet bringe den ærede Minister nogen Mening om, hvorledes han skalde bære sig ad med at ansætte Fængselslæger; den ærede Minister angav selv, hvorledes han vilde kunne bære sig ad under visse bestemte Forhold, og det var denne Angivelse af den ærede Minister, som jeg tillod mig at gjøre nogle Iudvendinger imod. Naar den ærede Minister til Slutning talte om, at Fængselslægerne Honorarer var saa smaa, at det ikke kunde blive deres Hovedvirksomhed at være Læger ved Fængslerne, saa kan det gjerne være, at dette forholder sig saaledes. Jeg skal for mit Bedkommende sige, at jeg har den Formening, at der her er et almindeligt Onske om, at de Læger, der ansættes som Fængselslæger, ere fuldt i Stand til at varetage al fornøden Gjerning overfor Fangerne og Fængslerne, og hvis det skalde vise sig, at de Honorarer, man gver disse Læger, ere saa smaa, at de ikke kunne varetage deres Gjerning i en saadan Udstrækning, som Humanitetshensyn fordre, saa har jeg den Formening, at man vil bevilge de fornødne Tilleg til disse Honorarer.

Justitsministeren (Klein): For ikke at misforstaas, vil jeg kun overfor den sidste Bemærkning udtale, at der ikke foreligger den fjerneste Grund til at tvivle om, at de Mænd, der have havt den vigtige Gjerning at være Fængselslæger, have varetaget de Pligter, der paalaa dem i denne Egenkab, paa en saadan Maade, at det maa siges i enhver Henseende at være fyldestgjørende.

Dinesen: I den Henseende har jeg ingen Tvivl reist.

Da ikke flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet og man gik til Afstemning, hvorved:

Forslag under Nr. 30 til § 20 af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget: (Oplynsbetjent Elling). (Bil. Nr. 16).

I. D. 2. Summen 12,374 Kr. 25 Dre forhøjes med 225 Kr.

vedtoges uden Afstemning.